

Erica James

Vasara
prie
ežero

Iš anglų kalbos vertė
Milda Baronaitė

Sofoklis

Vilnius, 2018

Knygą skiriu Edvardui ir Ali, Samueliui ir Rebekai, taip pat labai ypatingam mažam berniukui – žaviajam savo anūkui.

Padėka

ŠIOS KNYGOS NEBŪČIAU PARAŠIUSI be fantastiškų žmonių, kurie dosniai dalijosi savo laiku ir žiniomis, pagalbos.

Man padėjo Oksfordo lankytojų informacijos centre itin efektyviai dirbanti Digna Martinez.

Taip pat pagelbėjo Lynette Dobson – ji aprodė Kvinso koldžo biblioteką.

Dėkoju ir Grace'ei Hulley, kad buvo šalia ir vedė mane teisingu keliu.

Italijoje sulaukiau pagalbos iš daugybės nuostabių žmonių, ypač iš Ritos Annunxiatos, kuri kartu su savo močiute buvo neišsemiamas vertingos informacijos šaltinis ir kantriai atsakinėjo į visus mano klausimus.

Taip pat dėkoju Danilui, pakvietusiam vakarienės ir supažindinusiam su žavingąja savo motina.

Mikaelio Mammeno indėlis irgi reikšmingas. Jis mano galvoje netyčia įžiebė puikią mintį – tik atsiprašau, kad nesugalvočiau, kaip panaudoti sumuštinio su saliamiu idėjos!

Galiausiai, ypatinga padėka keliauja Sarai Cilliai, kuri, žinodama, kaip mėgstu visur kaitioti nosį, aprodė vasarnamį, vėliau mano vaizduotėje virtusį *Margaritos* viešbučiu.

Dauguma romane vaizduojamų vietų yra tikros, tačiau jas aprašinėdama leidau sau šiek tiek nuklysti nuo realybės. Pavyzdžiui, viešbutis *Margarita* iš tiesų neegzistuoja, bet nuvykę prie Komo ežero rasite daugybę į jį panašių vasarnamių.

*Jeigu rašysite istoriją apie laimingus įsimylėjėlius,
tegu ji vyksta prie Komo ežero.*

FERENCAS LISTAS

Pirmas skyrius

BUVO KLAIDA atplėsti tą voką.

Jokiu būdu nereikėjo to daryti. Jeigu tik būtų palikusi jį ramybėje, kol grįš iš darbo, arba jei paštininkas būtų vėlavęs, diena nebūtų buvusi sugadinta. Tačiau buvo: ji nuolat prisimindavo iš Sebo gautą atviruką su pusnyje žemyn galva įsmigusiu Kalėdų Seneliu įraudusia sėdyne.

Tačiau šokiravo ne šis vaizdelis, o į atviruką įdėtas dailiai atspausdintas kvietimas.

Ant kortelės įspaustos puošnios auksinės raidės reikalavo, kad ji nieko neplanuotų ateinančių metų liepos dešimtajai, nes tądien tuoksis Imodžena Alicija Morgan ir Sebastianas Hjudžesas.

Kitoje kvietimo pusėje rado Sebo ranka pakeverzotą žinutę: *Floriana, labai tikiuosi, kad atvyksi, man tai daug reikštų.* O apačioje – jai dar nematytas elektroninio pašto adresas.

Jos dalyvavimas Sebei daug reikštų? Tikrai? Florianai tai atrodė sunkiai tikėtina. Dvejus metus buvo dingęs kaip į vandenį. Nei žinutės, nei laiško ar skambučio. O dabar, tarsi žaibas iš giedro dangaus, – pranešimas apie vestuves. Pasijuto, lyg būtų gavusi antausį. Ir dar vieną, stiprų. Tuomet, vos spėjus užsimiršti, – *pliaukšt!* – dar vienas smūgis.

Iš Aukštosios gatvės pasukusi į Radklifo aikštę, kur entuziastingai nusiteikusių turistų grupei iš Jungtinių Valstijų anksčiau pasakoję, kad čia stovi puikiausia Anglijoje apvali biblioteka, sužvarbusi nuskubėjo Ketės gatve, pro Bodlio biblioteką kairėje ir Atodūsių tiltą dešinėje. Vesdama ekskursijas, būtent šioje vietoje Floriana visuomet įspėdavo miesto svečius saugotis dviratininkų – jau nebesuskaičiuoja, kiek turistų, sustojusių pagrožėti tiltu ir nusifotografuoti, vos nepakliuvo po jų ratais.

Kiekviena Florianos diena vis kitokia – tai viena pagrindinių priežasčių, kodėl jai taip patinka dirbti oficialia Oksfordo gide. Vakar vedė ekskursiją grupei gerai pasikausčiusių serialų *Inspektorius Morsas* ir *Inspektorius Luisas* gerbėjų. Kai kurie buvo pasiryžę įrodyti, kad jų gidė įvairias serialų smulkmenas išmano prasčiau nei jie patys. Tačiau Floriana turėjo puikią atmintį – Sebas tai vadino jos tamsiąja supergalia, – todėl turistams teko pripažinti gidės pranašumą.

Šiandien Floriana vadovavo išvykai, kurią jos agentūra – *Svajojančių bokštų* ekskursijos* – vadino *Klasikiniu pasivaikščiojimu po universitetą ir miestą*. Ekskursija baigėsi popiečio arbatėle *Randolfo* viešbutyje. Iš ten amerikiečių grupė susėdo į tarpmiestinį autobusą ir nuvyko praleisti nakties Vudstoko miestelyje. Rytoj jie aplankys Blenheimo rūmus, kur gurkšnos karštą vyną su prieskoniais ir klausysis kalėdinių giesmių. Atsisveikindama su grupe – ir priimdama diskretiškai į delną spaudžiamus arbatpinigius – Floriana pajuto nepaaiškinamą norą įsiropšti į autobusą kartu su linksmiais, nerūpestingais turistais ir pabėgti, kad ir vos iki Vudstoko. Bet kas būtų geriau,

* Oksfordas dar vadinamas Svajojančių bokštų miestu (angl. *the city of dreaming spires*). (Čia ir toliau vert. past.)

nei grįžti namo ir vėl pamatyti Sebo atviruką – atviruką, kuris vėl pažadino giliai jos viduje snaudusį gėdingą troškimą mylėti nepasiekiamą žmogų.

Deja, ji keliavo būtent namo, į Šiaurės Oksfordą. Vengdama Plačiosios gatvės ir Šv. Egidijaus gatvėje susipynusių autobusų eilių, patraukė ramesniu Parkų keliu. Į darbą Floriana paprastai mindavo dviračiu, bet šį rytą, lyg būtų mąža Sebo atviruko sukulto šoko, pastebėjo prakiurusią padangą.

Jos užlopymas – dar vienas darbas ilgėjančiame užduočių sąrašė. Daugiausia jame rikiavosi įvairūs darbai, kurių jai nesinorėjo imtis. Pavyzdžiui, pakeisti dvi prieš mėnesį perdegusias halogenines lemputes virtuvėje arba išsikviesti meistrą, kad sutvarkytų įskilusį lango stiklą vonios kambaryje. Be to, reikėjo išvalyti stoglatakius ir sutaisyti lašantį vonios čiaupą. Pasąmoningai tikėjosi, kad palaukusi, kol iš rikiuotės išeis visas namas, galės išsikviesti žmogų, kuris viską sutvarkys vienu kartu.

– Dėl Dievo meilės, Floriana, – pasakytų sesuo, – liaukis viską atidėliojusi!

Ana, be abejonės, pridurtų, kad su tokiomis paprastomis užduotimis susidorotų kiekvienas puskvailis; taigi kodėl ji, po galais, negalinti pasiraitoti rankovių ir kibti į darbą?

Ketveriais metais už Florianą vyresnė Ana – tikras produktyvumo įsikūnijimas – niekuomet nieko neatidėliodavo. Ją buvo galima laikyti deramai suaugusiu žmogumi: žmona, motina, namų ūkio specialistė ir Hitleris darbo vietoje. Ana buvo itin praktiška, gyveno nepriekaištingai sustyguotą gyvenimą ir niekada nepraleisdavo progos įrodyti Florianai, kad ši susimovė, net jeigu tai ir nebūdavo tiesa. Atrodė, kiekvienu komentaru siekdavo to paties tikslo – priversti seserį pasijusti nepilnaverte,

neatsakinga nutrūktgalve. Ir nors tikrai būta atvejų, kai dėl savo impulsyvumo Floriana vos išvengdavo bėdos, jaunėlės naudai reikia pasakyti, kad jai visuomet pavykdavo išsisukti iš rimtų problemų.

Garsiausias toks nutikimas įvyko pirmaisiais studijų Oksforde metais, kai jai teko praleisti naktį areštinėje. Floriana manė, kad pavyko šį incidentą nuslėpti nuo mamos ir tėčio, tačiau tuomet į jų namus atkeliavo jai adresuotas laiškas su ant voko įspaustais žodžiais *Temzės slėnio policija*. Ana pasistengė sukelti absurdiškai didelį triukšmą dėl Florianai policijos siunčiamų laiškų.

– Gavau vos vieną laišką, – gynėsi Floriana, – be to, nesikišk į svetimus reikalus.

Vargšeliai mama su tėčiu – jie persigandę klausėsi Florianos išpažinties apie „pokštą“, kurio eiga šiek tiek išslydo iš rankų.

– Juk apie tai nerašys laikraščiai, tiesa? – drebančiu balsu paklausė motina.

– Mama, žinoma, ne, – patikino Floriana už nugaros sukryžiuvusi pirštus. – Šis nusižengimas, palyginti, – vieni niekai, niekam tai nerūpės.

– O tavęs neišspirs?

– Tai vadinama laikinu pašalinimu, mama. Ir ne, universitetas su manim taip nepasielgs, – Floriana pirštus vis dar laikė tvirtai sukryžiuvusi.

Ir lyg tyčia jiedu – Florianos bendrininkas buvo Sebas – išsisuko gavę vien įspėjimą. Taręs: „Esu tikras, neprivalau aiškinti, kad toks elgesys yra nepriimtinas“, Florianos koledžo direktorius vis tiek smulkiai nupasakojo, kodėl buvo kvaila ryžtis šiai girtai išdaigai: ropštis ant sienos žvilgtelti į pastatą kitoje jos pu-

sėje. Tuo metu jie dar nežinojo, kad ten stovi bandymų su gyvūnais laboratorija – turbūt vienas slapčiausių ir geriausiai saugomų pastatų visame Oksforde. Vos užsikeberiojus į viršų, įsijungė prožektoriai ir pokštininkus apkurtino signalizacija. Nespėjus nusiropšti žemyn, pasirodė policijos automobilis, ir jie buvo nugabenti į nuovadą. Kitą rytą, apieškojus jų bendrabučio kambarius, kruopščiai išnaršius nešiojamųjų kompiuterių bei telefonų turinį ir neradus jokių nuorodų į gyvūnų teisių aktyvistų veiklą, pranešta, kad kaltinimas jiems nebus pareikštas ir sudrausminti begėdžiai galį keliauti iš kur atėję.

Dabar Florianai jau trisdešimt vieni, tačiau Ana niekada nepraleidžia progos paminėti šio incidento kaip pavyzdžio, kad jaunėlė sesuo nuolatos užsispiria elgtis netinkamai. Vis dėlto, palyginti su Ana, kiekvienas atrodytų neatsakingas nutrūktgalvis.

Ir ji buvo Ana, ne Anė. Džizelė Anė Dei taip ir neatleido motinai už jai duotus vardus – originalius ir išskirtinius vardus. Vos pakankamai paaugusi ir į valias atsikandusi bendraklasių pajuokų bei patyčių, ėmė primygtinai reikalauti, kad nuo šiol ją vadintų tiesiog Ana – tarsi ta Ė raidė būtų galėjusi prišaukti dar daugiau bėdų.

Florianai, priešingai, nuo pat mažų dienų patiko jos vardas ir ji nejautė jokio noro jį trumpinti į Florą arba, sergėk Dieve, į Flo. O tokius aplinkinių bandymus greitai nugesindavo. Išimtis buvo Sebas, jis ją vadino Flori.

Sutemo, iš Parkų kelio ji įsuko į Banberio gatvę, o mintyse iškilo Sebo ranka rašyta žinutė. Jis rašė *Floriana*, ne *Flori*, ir tai tik įrodė, kaip siaubingai jie atitolo. Net ir tai, kad atviruką Sebas išsiuntė jos senu adresu ir jis buvo peradresuotas, rodė, kokia spraga tarp jų atsivėrusi.

Nors žinia, kad Sebas veda *nuostabiąją* ir *tobuląją* Imodžena, ją šokiravo, pats kvietimas į vestuves buvo tarsi ištiesta alyvos šakelė. Nebent... nebent tai Imodženos žabangos. O jeigu tai ji pasiūlė išsiųsti kvietimą, kad pademonstruotų, jog laimėjo, o Floriana pralošė?

Ji pasuko kairėn, į tylią ir ramią Šiaurinę paradinę gatvę, pamojo už prekystalio *Badžio ir Džo* parduotuvėje stovinčiam Džo ir ėmė svarstyti, ar tik nereaguoja kvilvai bei paranojiškai. Juk praėjo dveji metai, kvietimą jai atsiuntė nuoširdžiai, be jokių slaptų kėslų, tiesa?

Priėjusi kelio galą Floriana pasuko į dešinę ir, kadangi jau buvo netoli namų, ėmė rankinėje naršyti raktų.

O jeigu Sebas ją pakvietė nepasitaręs su Imodžena? Gal jis pasiruošęs pamiršti, kas buvo, ir nori atnaujinti draugystę su Floriana. Kaip į tai reaguotų Imodžena?

Dar svarbiau, ar pati Floriana nori atgaivinti šiuos santykius ir rizikuoti vėl likti įskaudinta?

Ne, ryžtingai nusprendė, ji taip negalėtų, ir ne mažiau ryžtingai žengė Bažnyčios gatvės, kurioje gyvena, link.

Po kurio laiko – nors sąmoningai ir nejuto jo tėkmės – pagalvojo, – *kaip keista gulėti ant kieto, šiurkštaus paviršiaus, skaudžiai priglaudus prie jo veidą. Ir kodėl jaučiuosi taip vangiai, tarsi sklandyčiau ore? Labai keistas jausmas.*